

— Крадецътъ, татко. Уловихте ли го?

— Какъвъ крадецъ?

— Крадецътъ. Дето бѣше задъ вратата.

Бащата премѣсти всичко, което Васко бѣше натрупалъ при вратата и я отвори. Влѣзе и майката. Свѣтнаха. Погледнаха въ коридора. Нѣмаше никого. Само въ единъ жгълъ седѣше черниятъ котакъ и си лижеше лапитѣ.

— Ха, ха, ха! — засмѣха се бащата и майката. — Крадецътъ! Ето кой е крадецътъ! Ето кой е дращѣлъ по врата.

Васко цѣлъ пламна отъ срамъ. После скришомъ напълни една голѣма кана съ вода. Спусна се къмъ котака, но котакътъ избѣга.

— Чакай! Стой! Страхливо! — извика Васко и плисна отгоре му водата.

Емиль Кораловъ

СНѢЖКО-БЪЛОДРЕШКО

— Бѣлодрешко, ти ли пакъ тукъ донесе този снягъ?

Ти ли цѣла нощъ валя, та полето побѣля?

— Та не знаешъ ли че азъ!?...

Ний дойдохме съ дѣда Мразъ.

Дѣдо Мразъ е остарѣлъ, затова е побелѣлъ.

Азъ съмъ неговъ малъкъ внукъ.

Чакъ до мартъ ще бжда тукъ.

По гори и планини

ще играемъ съсь шейни.

Ще лудува зайдно съ насъ веселиятъ дѣдо Мразъ.

Имамъ съсь торба игри за дечицата добри.

А пъкъ който е юнакъ ще му дамъ самуръ калпакъ.

Затова дойдохъ носещъ и е побѣлѣло днесъ.

Мойта бѣла пелина топли чудни семена.

И. Стубель